

Arrest

nr. 235 797 van 8 mei 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. NDIKUMASABO
Jan Jacobsplein 1
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2020.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERLEYEN *loco* advocaat M. NDIKUMASABO en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Bater e Voghel, Burrel, Albanië en heeft u de Albanese nationaliteit. Op uw achttiende ging u studeren aan de universiteit in Durrës (Albanië), waar u tevens woonde tot 2018. In 2018 ging u opnieuw bij uw ouders wonen in Bater e Voghel. In juni 2019, wanneer u te voet op weg was naar Burrel, werd u bij het binnengaan van de stad, in de buurt van het kerkhof, aangesproken. Deze persoon stelde zich voor als M. H., de leider van een bende, en zei dat u voor hem een wietplantage diende te onderhouden. U antwoordde echter dat u nog naar school ging en dat u zich daar niet mee kon bezighouden.

M. wist echter wie u was, waar u en uw familie woonde en dat u nog maar één examen diende af te leggen. Martin begon met een hardere toon te spreken en u te beledigen. Hij zei dat als u dit niet aanvaardde, hij uw familie pijn doen en hij u zou vermoorden. U weigerde echter nog steeds en vanaf die dag werd u bijna dagelijks aangesproken met dezelfde vraag en bedreigingen. Dit gebeurde door ofwel M. of door andere leden van zijn bende die u niet kende. U vermoedde dat zij niet van Burrel waren, omdat u hen nog nooit had gezien en ook andere mensen u bevestigden dat zij niet van Burrel waren. Eind september 2019 ging u twee weken naar Durrës – waar u ook nog een examen diende af te leggen - om van hen af te komen. In oktober 2019 verbleef u eveneens twee weken bij uw familie in Tirana (Albanië). Echter zowel in Durrës als in Tirana werd u op straat door onbekenden aangesproken met de melding dat u moest terugkeren naar Burrel en dat zij een sterke politieke connectie hebben. Indien u niet zou terugkeren zouden zij uw familie pijn doen en u vermoorden. U keerde in november 2019 terug naar Burrel in de hoop dat zij u vergeten zouden zijn. U werd echter opnieuw bijna dagelijks aangesproken met dezelfde vraag en bedreigingen. In december 2019 bracht u uw vader en broer op de hoogte. Zij zeiden dat ze zouden proberen te spreken met uw belagers, maar dit gebeurde niet. Op 14 februari 2020 werd u een laatste keer aangesproken. U besloot Albanië te verlaten omdat u geen andere oplossing zag. U contacteerde nooit de politie in verband met uw problemen omdat M. en zijn bende steun hadden van de politie en van de socialistische partij die aan de macht is in Albanië. Op 17 februari 2020 reisde u per bus naar België, waar u op 18 of 19 februari 2020 aankwam. Op 20 februari 2020 wenste u een gsm-nummer te kopen en sprak u mensen op straat hierover aan. Eén persoon vertelde u dat hiervoor u een paspoort nodig had. Hij leende u zijn Roemeense paspoort uit opdat u een gsmnummer zou kunnen kopen. U liep echter verloren waarna u in het station werd aangehouden door de politie. U had dit Roemeense paspoort nog in uw hand. U werd bij de politie ondervraagd, maar u was bang omdat dit de eerste keer was dat u met de politie in aanraking kwam. U vertelde hen niet dat u naar België was gekomen om internationale bescherming te vragen. U weet niet wat de politieagenten noteerden, maar op het einde werd u gevraagd een vragenlijst te tekenen. Later in het centrum zag u dat er genoteerd was dat u reeds langer dan drie maanden in het land was waardoor u de wettelijk verblijfstermijn zou overschreden hebben. Op 24 februari 2020 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw identiteit en of uw verzoek tot internationale bescherming legde u volgende originele documenten neer: uw Albanees paspoort; uw identiteitskaart en uw rijbewijs.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 15 december 2019 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek tot internationale bescherming kennelijk ongegrond is. U verklaarde Albanië verlaten te hebben omdat u problemen kende met M. H. en zijn bende.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnd wordt door uw verklaringen omtrent uw bezit van een Roemeense paspoort. Immers uit uw administratief dossier blijkt dat u op 20 februari 2020 tijdens een controle in Brussel door de politie een Roemeense paspoort aan hen overhandigde op naam van B. D.. Dit authentieke Roemeense paspoort behoorde u echter niet toe en na fouillering werd uw Albanese paspoort gevonden (Rapport administratief: *Séjour illégal*).

U verklaarde hierover tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u die dag een nummer voor uw gsm wou kopen. Er werd door personen op straat tegen u gezegd dat u hiervoor een paspoort nodig had en een toevallige voorbijganger leende u zijn Roemeens paspoort. Wanneer u dan later die dag werd aangehouden door de politie had u dit paspoort in uw handen (CGVS, p. 6). Deze verklaring snijdt echter in alle redelijkheid geen hout. Immers indien u een nummer voor uw gsm wou kopen had u hiervoor uw eigen paspoort – dat u eveneens bijhad - kunnen gebruiken. Uw repliek dat u niet wist dat u met uw eigen paspoort dit ook kon kopen (CGVS, p. 6), kan hier dan ook niet overtuigen. Voorts is het uitermate bevreemdend dat een toevallige passant zijn paspoort hiervoor uitleent. Bovenstaande bevindingen nopen er bijgevolg toe te besluiten dat u aangaande uw identiteit intentioneel de Belgische autoriteiten heeft trachten te misleiden. Bovendien blijkt eveneens uit uw administratief dossier dat u op 20 februari 2020 bij de politie verklaarde dat u om toeristische redenen in België was en u de intentie had terug te keren naar Albanië (Formulaire confirmant l'audition d'un étranger, vraag 2 en 4). Hiermee geconfronteerd, beweerde u dat u echt niet weet wat de politie heeft genoteerd, ze de vragenlijst zelf invulde en dat u deze ondertekende omdat u bang was (CGVS, p. 7). Dergelijke verklaring weet amper te overtuigen daar agenten onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang bij het opnemen van de motieven van derden aangaande een verblijf in België. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Hoe dan ook doet uw bewering geen afbreuk aan uw op het CGVS afgelegde verklaring dat u aan de politie niet verklaard heeft dat u naar België kwam om internationale bescherming te verkrijgen (CGVS, p. 7). Uw verklaring schrik te hebben omdat het de eerste keer was dat u in aanraking kwam met de politie is in dit opzicht ontoereikend (CGVS, p. 7), te meer u uitdrukkelijk verklaarde naar België te zijn gekomen voor bescherming (CGVS, p. 5). Van een verzoeker die meent te moeten vrezen voor zijn/haar veiligheid of leven in zijn/haar land van herkomst kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij/zij de autoriteiten in het land van toevlucht van wie hij/zij de bescherming inroept, in casu de Belgische (asiel)instanties, spontaan, onmiddellijk en volledig inlicht over de ware toedracht van de feiten. Volledigheidshalve dient ook opgemerkt te worden dat u nergens deze door u als foutief ervaren notities van de politie heeft aangekaart. Uw verklaring dat u dit gewoon niet gedaan had, volstaat dan ook niet (CGVS, p. 7). Voorgaande bevindingen zetten dan ook uw algemene geloofwaardigheid en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven fundamenteel op de helling.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering problemen te kennen in Albanië met M. H. en zijn bende blijkt tevens uit een aantal merkwaardigheden en incoherenties die werden vastgesteld in uw verklaringen. Zo verklaarde u in juni 2019 op straat aangesproken te zijn door M., de leider van een bende, die u wou verplichten tot het mee onderhouden van een wietplantage. Indien u dit niet zou doen zou zowel u als uw familie gevaar lopen. Sinds juni 2019 tot aan uw vertrek uit Albanië in februari 2020 werd u dan ook bijna dagelijks lastiggevallen door deze bende met steeds dezelfde vraag en (doods)bedreigingen (CGVS, p. 8-9, 10, 12). In het licht van deze verklaringen is het echter uitermate onwaarschijnlijk dat u gedurende negen maanden steeds op dezelfde manier wordt aangeklampt – zonder dat er gevolg werd gegeven aan de dreigementen (CGVS, p. 12) - louter om een wietplantage te onderhouden. Te meer u aangaf dat zulke criminele bendes mensen proberen aan te werven die niet veel bezigheden hebben en er u verteld werd dat zij ook andere personen zouden vragen (CGVS, p. 8). Het is eveneens bevreemdend dat, hoewel uw bewering dat sinds juni 2019 door hen met de dood bedreigd werd (CGVS, p. 10), u bijna dagelijks naar Burrel bleef gaan via dezelfde weg waar u hen steeds tegenkwam (CGVS, p. 12). U gaf aan dat er geen andere weg was en dat u niet dagelijks naar Burrel ging (CGVS, p. 12). Gelet op de door u beweerde aanhoudende doodsb bedreigingen komt deze uitleg weinig geloofwaardig over. Immers van iemand die bijna dagelijks met de dood wordt bedreigd, kan redelijkerwijze worden verwacht dat deze persoon enige voorzichtigheid aan de dag legt. Voorts mist uw bewering dat u in november 2019, na een kort verblijf in Durrës en Tirana, terugkeerde naar Burrel omdat u dacht dat de bende u ondertussen vergeten was elke overtuigingskracht (CGVS, p. 12). Immers u stelde dat u in deze steden eveneens aangesproken werd met de boodschap dat u diende terug te keren naar Burrel (CGVS, p. 11).

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er aan uw beweerde problemen met M. H. en zijn bende geen geloof kan worden gehecht.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast.

Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Uw documenten zijn niet van die aard dat zij deze beoordeling kunnen wijzigen. Uw identiteit staat hier ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als enig middel voert verzoeker de volgende schendingen aan: “Schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: Vreemdelingenwet); van artikel 1er, par. A, al. 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951 (Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen); de beoordelingsfout”.

Verzoeker stelt:

“2.1. De tegenpartij beschuldigt de verzoeker ten onrechte van een poging tot misleiding van de Belgische autoriteiten door te verwijzen naar zijn verklaringen aan de politie. De autoriteiten, vermeld in de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, zijn de autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek betreffende internationale bescherming. Het begrip strekt zich dus niet uit tot andere autoriteiten, met name gerechtelijke instanties. Het antwoord op de door de wederpartij aangevoerde gronden wordt hieronder uiteengezet.

2.2. Een persoon die door de politie wordt gearresteerd, heeft een reeks rechten – die onder het strafrecht vallen - die het recht op verdediging waarborgen en voldoen aan andere procedurele vereisten die specifiek zijn voor dit rechtssysteem. Een persoon die verdacht wordt van een misdrijf heeft zelfs het recht om te liegen. Voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming geldt een specifieke wettelijke regeling.

De bevoegde instantie moet de aanvrager in de gelegenheid stellen zijn of haar houding ten opzichte van de politie te rechtvaardigen, zonder vooroordelen.

In het huidige geval, zijn er ten minste drie redenen waarom de houding van de tegenpartij niet kan worden verklaard. Ten eerste kan, gelet op de omstandigheden van de arrestatie van de verzoeker, zoals die door hem zelf zijn beschreven, niet worden uitgesloten dat hij de informatie die door de personen die hij in Brussel heeft ontmoet, is verstrekt over de mogelijkheden om een SIM-kaart voor een telefoon te kopen, naïef heeft geloofd.

Ten tweede, moesten bij ernstige verdenkingen met betrekking tot de gevolgen die deze kunnen hebben, zowel vanuit het oogpunt van het strafrecht als vanuit het oogpunt van het vreemdelingenrecht, de beginselen inzake de bewijslast worden gerespecteerd. Net zoals een persoon die van een strafbaar feit wordt beschuldigd, onschuldig wordt geacht totdat het tegendeel is bewezen, moet de goede trouw van een asielzoeker die met een dergelijke situatie wordt geconfronteerd, worden verondersteld. De hoorzitting met de aanvrager leek echter eerder op een voortzetting van het strafrechtelijk onderzoek dan op een behandeling van een asielaanvraag. De tijd en ruimte die de vragen van de beschermingsambtenaar in beslag nemen, zijn indicatief voor zijn vooropgezette ideeën over de klager.

Ten derde, werd de verzoeker gedurende het eerste verhoor van de politie niet bijgestaan door een tolk.

2.3. Bovendien wordt door de tegenpartij niet aangetoond dat verzoekster op de hoogte was van de realiteit in België. Het wordt niet betwist dat de klager een buitenlander is in dat land, die hij nog nooit eerder had bezocht.

Dat hij vertrouwen had in de mensen die hij ter plaatse ontmoette, was in een dergelijke context begrijpelijk. Angst of wantrouwen ten opzichte van de politie is ook begrijpelijk. In zijn hoorzitting legt hij zo de plaats van zijn arrestatie bloot: [...]

Hoewel het de bedoeling is om internationale bescherming te vragen, is de hier genoemde angst ook contextueel.

De aanvrager kwam immers als bij toeval in contact met de politie, in dit geval in het kader van een arrestatie. Onwetend van de regels die gelden voor de bevindingen van de politie, vond hij het tijdens de hoorzitting onmogelijk om na te gaan of zijn verklaringen al dan niet nauwkeurig waren geregistreerd. Hij legt dit overtuigend uit in de volgende bewoordingen: [...].

Het feit dat de politie opmerkte dat hij al meer dan 3 maanden in België was gekomen en verbleef, is een andere illustratie van mogelijke politiefouten. Op de verklaring dat de verzoeker bij de politie had verklaard dat hij geen familie in België had, in tegenstelling tot wat hij tijdens de hoorzitting had verklaard, heeft hij geantwoord: [...].

2.4. Zelfs in de veronderstelling dat er frauduleuze of misleidende verklaringen bestaan die de gedaagde ertoe kunnen brengen de goede trouw van een eiser in twijfel te trekken, quod non est in dit geval, werd geoordeeld dat deze omstandigheid de asielinstanties niet vrijstelt van het uiteindelijk betwisten van het bestaan, voor de eiser een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, die ondanks deze twijfel voldoende kan worden aangetoond door bepaalde elementen van de zaak" (ECC, nr. 40987, 29 maart 2010, 4). 5).

2.5. Uit het voorgaande blijkt dat de wederpartij een beoordelingsfout maakt en dat de beslissing niet voldoende is gemotiveerd. Deze redenering is in beginsel voldoende om een wijziging van de bestreden beschikking te rechtvaardigen.

3.1. De tegenpartij twijfelt ten onrechte aan het bestaan van vrees in de zin van de bepalingen van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, met name de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 daarvan. In de eerste plaats moet erop worden gewezen dat dit geval specifiek onder het toepassingsgebied van artikel 48/5, lid 2, valt, dat als volgt luidt: [...].

3.2. De tegenpartij lijkt verbaasd dat verzoeker negen maanden lang op dezelfde manier werd lastiggevallen - zonder enige follow-up van de dreigementen. Verzoeker antwoordt hierop dat alleen de vervolgers in dit verband controle hebben over hun agenda.

De redenering van de tegenpartij is echter absurd in die zin dat als de verzoeker had gewacht op de dreigementen, hij misschien zou zijn gedood en niet in staat zou zijn geweest om zijn land te ontvluchten. In tegenstelling tot wat de tegenpartij beweert, was de klager voorzichtig met het verlaten van zijn regio van herkomst om te worden vergeten.

3.3. De kritiek dat de verzoeker in november 2019, na een kort verblijf in Dürres en Tirana, terugkeerde naar Burrel, omdat hij dacht dat hij was vergeten, is ook ongegrond.

Het is inderdaad mogelijk dat verzoekster een beoordelingsfout heeft gemaakt bij haar terugkeer. Dat rechtvaardigt echter niet dat deze interne vlucht ter discussie wordt gesteld. Hij legt de verstoringen in zijn leven bloot, evenals het psychologische trauma dat hij heeft opgelopen, wat verklaart waarom hij het risico heeft genomen om terug te keren naar zijn geboortestad: [...].

3.4. Tijdens het verhoor geeft verzoeker de belangrijkste reden voor zijn angst aan, waarbij hij wat betreft het toepasselijke recht verwijst naar de in punt 2.1 genoemde informatie. Het gaat om de zelfgenoegzaamheid van de politie ten opzichte van de vervolgers, een realiteit in Albanië die in België kan worden genegeerd: [...].

Een zorgvuldige lezing van deze verklaringen zou ertoe moeten leiden dat de wederpartij genuanceerder is in haar beweringen en een beter begrip heeft van de noodzaak van de bescherming die de aanvrager verdient. Het bijgevoegd document (stuk n°3) is hier een voorbeeld van.

3.5. De in dit punt uiteengezette redenen rechtvaardigen ook een hervorming van de bestreden beschikking."

2.1.2. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift (stuk 3): "Albania needs to improve rule of law".

3. Beoordeling

3.1. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.2. Verzoeker voert aan: *“Een persoon die verdacht wordt van een misdrijf heeft zelfs het recht om te liegen. Voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming geldt een specifieke wettelijke regeling.”* Verder stelt verzoeker: *“Net zoals een persoon die van een strafbaar feit wordt beschuldigd, onschuldig wordt geacht totdat het tegendeel is bewezen, moet de goede trouw van een asielzoeker die met een dergelijke situatie wordt geconfronteerd, worden verondersteld. De hoorzitting met de aanvrager leek echter eerder op een voortzetting van het strafrechtelijk onderzoek dan op een behandeling van een asielaanvraag.”* alsook *“de verzoeker [werd] gedurende het eerste verhoor van de politie niet bijgestaan door een tolk”*.

Verzoeker gaat uit van een misplaatste gelijkenis tussen een “verhoor” door de politie in het kader van een strafrechtelijk misdrijf en het gehoor bij de asielinstanties in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Gelet op de cumulatieve voorwaarden vervat in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet wordt van verzoeker een plicht tot samenwerking verwacht met de autoriteiten bij dewelke hij een nood aan internationale bescherming laat gelden. Verzoekers stelling dat hij *“het recht heeft om te liegen”* en dat dient te worden uitgegaan van zijn ‘goede trouw’ kan dan ook niet worden aangenomen. De verwijzing naar het feit dat hij niet werd bijgestaan door een tolk tijdens het *“eerste verhoor van de politie”* betreft de strafrechtelijke behandeling en is vreemd aan de voorliggende vraag om internationale bescherming.

Te dezen dient te worden opgemerkt dat artikel 6 van het EVRM volgens vaste rechtspraak, ook van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, omdat er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning.

Artikel 6 van het EVRM is enkel van toepassing in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is, dat buiten de toepassingsfeer van deze verdragsbepaling valt. De omstandigheid dat het asielrecht thans binnen de werkingssfeer van het gemeenschapsrecht valt en dat het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van kracht is geworden, maakt van het asielrecht nog geen burgerlijk recht in de zin van artikel 6 van het EVRM. De rechten van verdediging zijn van toepassing op jurisdictionele procedures en, in administratiefrechtelijke zaken, op tuchtprocedures (RvS 13 december 2011, nr. X).

3.3.1. Verzoeker staft zijn verklaringen niet met schriftelijke of andere bewijzen.

3.3.2. De bestreden beslissing stelt: *“Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnd wordt door uw verklaringen omtrent uw bezit van een Roemeens paspoort. Immers uit uw administratief dossier blijkt dat u op 20 februari 2020 tijdens een controle in Brussel door de politie een Roemeens paspoort aan hen overhandigde op naam van B. Daniel. Dit authentieke Roemeense paspoort behoorde u echter niet toe en na fouillering werd uw Albanese paspoort gevonden (Rapport administratif: Séjour illégal). U verklaarde hierover tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u die dag een nummer voor uw gsm wou kopen. Er werd door personen op straat tegen u gezegd dat u hiervoor een paspoort nodig had en een toevallige voorbijganger leende u zijn Roemeens paspoort. Wanneer u dan later die dag werd aangehouden door de politie had u dit paspoort in uw handen (CGVS, p. 6). Deze verklaring snijdt echter in alle redelijkheid geen hout. Immers indien u een nummer voor uw gsm wou kopen had u hiervoor uw eigen paspoort – dat u eveneens bijhad - kunnen gebruiken. Uw repliek dat u niet wist dat u met uw eigen paspoort dit ook kon kopen (CGVS, p. 6), kan hier dan ook niet overtuigen. Voorts is het uitermate bevreemdend dat een toevallige passant zijn paspoort hiervoor uitleent.”*

Verzoeker voert geen concrete betwisting inzake zijn bizar verhaal over het aanschaffen van een gsm-nummer middels het Roemeens paspoort van een toevallige passant terwijl hij zelf in het bezit was van zijn Albanees paspoort. De motivering blijft onverminderd overeind.

3.3.3. De bestreden beslissing stelt: *“Bovendien blijkt eveneens uit uw administratief dossier dat u op 20 februari 2020 bij de politie verklaarde dat u om toeristische redenen in België was en u de intentie had terug te keren naar Albanië (Formulaire confirmant l'audition d'un étranger, vraag 2 en 4). Hiermee geconfronteerd, beweerde u dat u echt niet weet wat de politie heeft genoteerd, ze de vragenlijst zelf invulde en dat u deze ondertekende omdat u bang was (CGVS, p. 7). Dergelijke verklaring weet amper te overtuigen daar agenten onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang bij het opnemen van de motieven van derden aangaande een verblijf in België. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Hoe dan ook doet uw bewering geen afbreuk aan uw op het CGVS afgelegde verklaring dat u aan de politie niet verklaard heeft dat u naar België kwam om internationale bescherming te verkrijgen (CGVS, p. 7). Uw verklaring schrik te hebben omdat het de eerste keer was dat u in aanraking kwam met de politie is in dit opzicht ontoereikend (CGVS, p. 7), te meer u uitdrukkelijk verklaarde naar België te zijn gekomen voor bescherming (CGVS, p. 5). Van een verzoeker die meent te moeten vrezen voor zijn/haar veiligheid of leven in zijn/haar land van herkomst kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij/zij de autoriteiten in het land van toevlucht van wie hij/zij de bescherming inroept, in casu de Belgische (asiel)instanties, spontaan, onmiddellijk en volledig inlicht over de ware toedracht van de feiten.”*

Verzoeker verweert zich door te stellen *“dat de klager een buitenlander is in dat land, die hij nog nooit eerder had bezocht”, dat “hij vertrouwen had in de mensen die hij ter plaatse ontmoette”, dat “[a]ngst of wantrouwen ten opzichte van de politie”* begrijpelijk is en dat *“genoemde angst ook contextueel [is]. De aanvrager kwam immers als bij toeval in contact met de politie, in dit geval in het kader van een arrestatie”*.

Verzoekers verweer kan niet worden aangenomen. Indien verzoeker werkelijk naar België kwam teneinde internationale bescherming in te roepen omdat hij vreest voor zijn veiligheid in Albanië, kan van hem worden verwacht dat hij dit kenbaar maakt aan de politie indien hij hiermee in aanraking komt. Het is niet aanvaardbaar dat verzoeker meer vertrouwen heeft *“in de mensen die hij ter plaatse ontmoette”* dan in de politiediensten van het land waar hij van plan is om internationale bescherming te vragen.

3.3.4. Inzake verzoekers vermeende problemen in Albanië stelt de bestreden beslissing:

- van juni 2019 tot verzoekers vertrek uit Albanië in februari 2020 werd hij bijna dagelijks lastiggevallen door de bende met steeds dezelfde vraag en (doods)bedreigingen; het is echter niet geloofwaardig dat verzoeker gedurende negen maanden steeds op dezelfde manier wordt aangeklampt, zonder dat er

gevolg werd gegeven aan de dreigementen, louter om een wietplantage te onderhouden hetgeen des te meer geldt omdat hij aangaf dat zulke criminele bendes mensen proberen aan te werven die niet veel bezigheden hebben en hem verteld werd dat ook andere personen zouden worden gevraagd;

- het is bevreemdend dat verzoeker, hoewel hij sinds juni 2019 met de dood bedreigd werd, bijna dagelijks naar Burrel bleef gaan via dezelfde weg waar hij zijn bedreigers steeds tegenkwam, terwijl van iemand die bijna dagelijks met de dood wordt bedreigd redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze persoon enige voorzichtigheid aan de dag legt.

- verzoekers bewering dat hij in november 2019, na een kort verblijf in Durrës en Tirana, terugkeerde naar Burrel omdat hij dacht dat de bende hem vergeten was, is niet plausibel omdat verzoeker stelde dat hij in deze steden eveneens aangesproken werd met de boodschap dat hij diende terug te keren naar Burrel.

Verzoekers beweringen dat *“alleen de vervolgers in dit verband controle hebben over hun agenda”* en dat hij *“mogelijk een beoordelingsfout”* maakte bij terugkeer naar Burrel, kan niet aangenomen als dienstig verweer ten aanzien van voormelde vaststellingen inzake de aangevoerde bedreigingen en zijn ongeloofwaardige handelingen. Van verzoeker kan worden verwacht dat hij maatregelen neemt teneinde zijn vermeende belagers te vermijden, *quod non in casu*.

3.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoeker toont gelet op het voorgaande evenmin aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Gelet op voorgaande vaststellingen wordt in de bestreden beslissing terecht geconcludeerd:

“Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS